ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ὁ «Μπουκέτο» μεταξὺ τῶν ἄλλων τιμᾷ διὰ τῆς συνεργασίας του καὶ ὁ γνωστὸς λογογράφος κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος. Τὸ κάτωθι διηγηματάκι εἶιε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τόμον ἐκλεκτῶν διηγημάτων του τοῦ ὁποίου ἡ ἔκδοσις ἑτοιμάζεται καὶ θὰ δοθῇ προσεχῶς εἰς τὸ κοινόν.

Στὰ ἀνθισμένα μονοπάτια τῆς ἐξοχῆς, κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια τὰ γέρικα, ἡ παρθενική της ἥβη ἐσκόρπιζε γέλοια καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα, μὲ τριανταφυλλένιο φόρεμα—ἕνα τρελλοκόριτσο—ἔτρεχε ξέγνοιαστο μὲ τραγούδια μέ μιὰ ἀνέκφραστη γοητεία.

Ἦτο δειλινὸ ἀνοιξιάτικο, ὅταν τὴν εἶδε διὰ πρώτην φορὰν ὁ Κίμων, ὁ ἔφηβος μὲ τὰ ἄφθονα μαλλιά. τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια.

Τὰ σπίτια των ἀντίκρυζαν τὸ ἕνα, τὸ ἄλλο.

Καὶ τὴν ἀγάπησεν.

Ὡς ποιητής, ὁ Κίμων, τῆς ἀφιέρωσε τοὺς πρώτους στίχους του.

Ὡς γείτων, περιεπλανᾶτο μαζύ της εἰς τὸν κῆπον τὸν ἀνθοστολισμένον.

Τὸ προσωπάκι τῆς μικρούλας ἦτο μία δι' αὐτὸν ἀδιάκοπος ἔμπνευσις. Τὰ βλέμματά της καὶ τὰ χαμόγελά της, αἱ ἐρωτοτροπίαι της καὶ τὰ λογάκια της, ἦσαν δι' αὐτὸν στροφαί, σονέττα, ὁμοιοκαταληξίαι.

Τὴν ἀγαποῦσε, καὶ ὅσῳ καὶ ἄν τὴν ὑμνοῦσε ποιητικά, τὸ ἔνστικτον ἀνεφαίνετο καί τὸν ἔκαμνε νὰ θέλῃ νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴν διαμφισβητήσῃ ἀπέναντι ὅλων τῶν ἄλλων, ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ παρθενικά της χείλη μίαν λέξιν ἔρωτος—ἀρραβῶνα μυστικὸν μιᾶς νέας ζωῆς.

Ἀλλ' ὅσῳ αὐτὸς παρεφέρετο ἀπὸ τὴν μέθην τῶν αἰσθημάτων, τόσῳ αὐτὴ ἀπαθὴς ἔτρεχεν ἀμέριμνα ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὰν τὴν πεταλοῦδα ποὺ τὴν ἐλευθέρωσαν αἴφνης ἄσπλαχνα χέρια. Περισσότερον τὴν ἐνδιέφερε καὶ τὸ πλέον ἀσήμαντον ἔντομον τοῦ κήπου της ἀπὸ τὴν φλογεροωτέραν στροφὴν τοῦ μελαγχολικοῦ βάρδου της.

Ἕνα τρελλοκόριτσο ἐκεῖ, μὲ ξέπλεκα μαλλιά, μέ κοντὸ φόρεμα! Τί καλλίτερο ἠμποροῦσε νὰ κάμνῃ ἀπὸ τοῦ νὰ γελᾷ. .

II

Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια, ὅταν κανεὶς μάλιστα εἶνε ποιητής.

Ἡ παιδικὴ του φίλη εἶχεν ὑπανδρευθῆ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἐξοχὴν ποὺ ἐπέρασε τὰ πρῶτά της τρελλὰ χρόνια τώρα διήνυε τὰ μελίμηνα. Ὁ Κίμων, ἀσφαλέστερον καθήμενος ἤδη ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ Πηγάσου, μὲ ἀρκετὴν φήμην εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων, πάντοτε ἀγαπῶν καὶ σπανίως ἀνταγαπώμενος, εἶχεν ἓν ἀπόγευμα περιπλανηθῇ τυχαίως εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὴν ὁποίαν χρόνια εἶχε νὰ ἰδῇ.

Διακρίνει εἰς μίαν γωνίαν τοῦ μεγάλου κήπου τοῦ μεγάρου της κάτω ἀπὸ ἓν πυκνόφυλλον δένδρον, ξαπλωμένην νὰ διαβάζῃ εἰς μίαν πολυθρόνα, μὲ τοὺς κομψοὺς πόδας ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ. Τὸ ἀδιάκριτον μάτι τοῦ Κίμωνος δὲν θὰ ἀνεγνώριζε βέβαια τὰς κνήμας τῆς δεκατετραέτιδος ἄλλοτε φίλης του, ἄν δὲν τὴν ἐπρόδιδαν οἱ παιδικοί της, καὶ τώρα ἀκόμη, ὀφθαλμοί.

Τώρα, ἦτο σύζυγος ἀνθρώπου ἔχοντος πολλὰ ἑκατομμύρια καὶ πολλὰ ἔνστικτα ζῳώδη.

Παραμόνευσεν. Οἱ πυκνοὶ κλάδοι τῶν συστάδων, κρύπτοντες ἐξ ὁλοκλήρου τὸ σῶμά του, ἄφιναν ἐλεύθεραν δίοδον εἰς τὸ βλέμμα του. Πόσον ἀνόρεκτα διαβάζει ἡ παλαιά του φίλη. Φαίνεται πῶς ἐπιζητεῖ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀθυμίαν τοῦ νέου βίου της εἰς τὰς σελίδας ἑνὸς μικροῦ βιβλίου ποῦ κρατεῖ. Ἀλλ' ἀκριβῶς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο σημειώνει ἐπὶ τοῦ μετώπου της κάποιο σύννεφο λυπηρᾶς ἀναμνήσεως.

Αἴφνης γίνεται ἀνήσυχος. Σφίγγει τὸ βιβλίον σχεδὸν μὲ πεῖσμα, καὶ ἐνῶ εἶχε προσηλώσῃ τὰ μάτια εἰς μίαν σελίδα του, τὸ ἀφίνει ἀνοικτὸν ἐπάνω στὰ γόνατά της καὶ ὑψώνουσα τὴν δεξιὰν χεῖρα χαϊδεύει ἓν ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἠωρεῖτο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς

της. Τὸ κόβει, τὸ τοποθετεῖ ἐπὶ τῆς σελίδος, κλείνει τὸ βιβλίον, κλείνει καὶ τὰ μάτια. Τὸ βιβλίον ἐγλύστρησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ χαμόκλαδα.

Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ βιβλίου κατατρώσσει τὸν Κίμωνα. Εἶνε ἡ πρώτη λυρικὴ συλλογή του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφιερώσῃ εἰς τὴν ζωηρὰν τότε παρθένον, τῆς ὁποίας τὰ ὄνειρα, τὰ ἐξελισσόμενα εἰς πόθους, ἐπέπρωτο νὰ διαλύσῃ ἀπότομα ὁ καπνὸς τῶν νυμφικῶν λαμπάδων.

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Κίμωνος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐτάφησαν ἄλλε πάλληλοι ἔρωτες—ποιητὴς ἦτο καὶ ἔπρεπε ν' ἀγαπᾷ—ἀναγεννᾶται ἡ πρώτη ἀγάπη. Ἀπὸ τὴν καρδιὰν ἐκείνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰ ἔτη καὶ ἡ κούρασις ἤρχισαν νὰ συσσωρεύουν τέφραν, ἐκτινάσσεται ὁ παλαιὸς σπινθὴρ καὶ ἡ νεόνυμφος γίνεται δι' αὐτὸν τὸ τρελλοκόριτσο τοῦ ἀνθισμένου κήπου,

Ἐκείνη ξαπλώνεται μὲ περισσοτέραν ἤδη νωχέλειαν καὶ ἐλευθεριότητα—σὰν παντρεμμένη ποὺ εἶναι. Διαγράφεται ἐντονωτέρα τοῦ λεπτοφυοῦς σώματός της ἡ πλαστικότης, πλαισιουμένη ἀπό τ' ἄνθῃ τοῦ ἔαρος. Ἀπλώνει τὸ χέρι, πέρνει ἀπὸ τὴν χλόην τὴν ποιητικὴν συλλογήν, ἀνοίγει τὴν σελίδα ποῦ εἶχε τοποθετήσῃ τὸ ἄνθος καὶ διαβάζει. Ἐνθυμεῖται τὸ παρελθὸν μὲ τὴν τρελλὴν ἀμεριμνησίαν του, τὸ παραβάλλει μὲ τὴν πληκτικὴν πεζότητα τοῦ ἐγγάμου βίου καὶ φέρει μὲ στοργὴν εἰς τὰ χείλη της τὰς ἀνοικτὰς σελίδας τοῦ βιβλίου.

Ὁ Κίμων δὲν συγκρατεῖται πλέον· ὁρμᾷ κατὰ τῆς φίλης του τῶν περασμένων ἐτῶν, καὶ τῶν ἐσχάτων τώρα στιγμῶν. Καὶ μὲ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἀψῖδα τῶν ἀνθοστεφανωμένων κλώνων, σκύβει ἐπάνω της, μόλις κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν καὶ μεταξὺ τῶν χειλέων της καὶ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου ψιθυρίζει τὸ ὄνομά της, καὶ ἔπειτα ἐγγίζει τὸ στόμα της.

Ἀπὸ τὰ χείλη της ἠσθάνθη τὴν ἀδηφάγον φλόγα ποὺ ἀνέδιδεν ἀκόμα τὸ συζυγικὸν φίλημα· ἀπὸ τὸ βιβλίον ἀνεδίδετο τὸ μυστικὸν ἄρωμα τῆς πρώτης του παρθενικῆς ἀγάπης. Καὶ ταλαντευόμενος μεταξὺ οὐρανοῦ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφωτίζοντο αἱ πτήσεις τοῦ νεύματός του αἱ δεσμευθεῖσαι εἰς τὸ βιβλίον—καὶ τῆς γῆς, ἣν ἐξωράϊζεν ἡ χαριτωμένη ἐκείνη κούκλα—ἤρπασεν ἀπὸ τὰ χέρια της τὸ βιβλίον— τὴν νεανικήν του καρδιὰ—τὸ ἔρριψε δίπλα σὲ μιὰ ἀνθισμένη τριανταφυλλιὰ καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ μίαν ὁρμὴν ποὺ εἶχε νοιώσῃ ὅταν τὴν πρωτοαγάπησε. Ἐκείνη ἄφησε τὸν ἑαυτόν της νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν γλυκυτάτην ὀπτασίαν τῶν ποιημάτων του. Ὅταν ὅμως ἐπανελήφθη τὸ φίλημα μὲ ἡδονιστικὸν φρικιασμόν, αὐτὴ μὲ μίαν ἀγωνιώδη προσπάθειαν, μὲ μίαν ἀόριστον λύπην καὶ μὲ κάποιον θυμὸν πέρνει τὸ βιβλίον, τὸ φέρει στὰ χείλη της καὶ τοῦ ψιθυρίζει :

— Ἐπρόδωσες τὸ ἰδανικό σου ! Ἐὰν σὲ τραβᾷ ἡ λάσπη τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας, σχίσε τὴν σελίδα αὐτὴ ποὺ φιλοξενεῖ τὸ ὡραιότερό σου ποίημα : Τὴν «Χαμένη ἀγάπη».

Καὶ σχεδὸν τὸν ἀπώθησε.

Διὰ μέσου τῶν δρομίσκων τοῦ κήπου ἀντήχει ἀκόμη ὡς νεκρώσιμος ἀντίλαλος τὸ ἀργὸ βῆμα τοῦ Κίμωνος ἀπομακρυνομένου, ὅταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν μὲ ἔντρομον φωνὴν ὁ ὑπηρέτης ἀναγγέλλει : ἰς τὴν νοσταλγοῦσαν ἔρωτα κυρίαν του, ὅτι ὁ σύζυγός της ἐνῷ κατήρχετο τὴν κλίμακα, προσβληθεὶς ἀπὸ συγκοπὴν τῆς καρδίας, ἐξεψύχησεν.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΠΟΥ ΨΥΧΟΡΡΑΓΕΙ

Ἀπὸ τὰ ὄρη ἔρχομαι δὲν μὲ ρωτᾷς ἐντάδα ;
Ἕνας βοσκὸς ψυχομαχεῖ στὴ μέση τῶν ἀρνιῶν του·
Τὸν κλαῖνε τὰ ἀρνάκια του, τὰ στειροπρόβατά του,
κι' ἕνας μαυρόμματος κριὸς ἔπιασε καὶ χορεύει !
—Ἄστονε κι' ἂς ψυχομαχεῖ κι' ἂς τονὲ φῖν' οἱ σκῦλοι,
γιατ' ἔσφαξε τὴ μάννα μου, κι' ἔψησε κ' ἔφαγέ την
κι' ἐκεῖνα τ' ἀδελφάκια μου ἔψησε κ' ἐφαγέ τα
καὶ σᾶς, τὰ κακορρίζικα, νὰ σᾶς σκοτώσῃ θέλει.
Κι' ὁ νειὸς τοῦ ἀποκρίθηκε 'κεῖ ποῦ ψυχομαγάει :
—«Ἔλα, μαυρόμματε κριέ, κι' ὄντις πειὰ ξαρρωστήσω
ἐγὼ τὰ προβατάκια σου θὲ νὰ ξαναστροφήσω !»

(Συλλογὴ Λεγκρὰν)

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΦΙΛΑΝΘΕΙΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Διὰ νὰ ἔχετε καλὰς καμελίας :

α΄.) Νὰ τὰς τοποθετῆτε εἰς τόπον δροσερόν.

β΄.) Νὰ τὰς φυτεύετε ἐντὸς ἐλαφροτάτης γῆς.

γ΄.) Νὰ μὴ τὰς ποτίζετε πολύ, οὔτε νὰ τὰς ἀφήνετε ξηρὰς καὶ νὰ μὴ ἀφήνετε νερὸ εἰς τὰς ρίζας των.

δ΄.) Νὰ μὴν τοὺς ἀφίνετε πολλὰ ἄνθη ἐπάνω.

ε΄.) Νὰ τὰς ψεκάζετε μὲ καθαρὸν νερὸ τὸ θέρος, εἰ δυνατὸν δὲ μὲ βρόχινον.

η΄.) Νὰ ἀλλάζετε τὶς γλάστρες ὅταν στενοχωροῦνται αἱ ρίζαι.

Ὁ Ἀμάραντος